

1729

2den Beh. af Lovf. indeh. Best. om

Kaadigheden over Fæstebøndergods.

1730

kunne vinde den deri nævnte Præmie, at han skal have solgt en vis Del af sit Gods; han kan da inddrage, hvad der beløber sig til $\frac{1}{2}$ af det solgte Gods. Men, naar han kun har solgt 89 pCt. og derimod borttaget 1 pCt. paa anden Maade, saa kan han ikke naae op til de 90 pCt. Saaledes forstaar jeg Sagen, og jeg tror, at Udvalgets Flertal er enigt med mig deri.

Jeg beder endnu en Gang det høie Thing om Undskyldning for saa længe at have lagt Beslag paa dets Tid og Opmærksomhed. Det Gaab har jeg dog, og det er, at det maa være lykkedes mig at bringe nogen Klarhed og noget Lys over disse forviklede Forhold, som ikke ere synderlig behandlede i vor Literatur, og en Undskyldning for mit Foredrags Udførlighed antager jeg dog, at man i ethvert Fald vil finde i den saa ofte af mig nævnte Landstingsmands (Estrup) Udfordring til mig. Jeg har optaget Haanden, og det var tilvisse kun Nødværge, naar jeg har maattet opholde det ærede Landsting saa længe.

Formanden: Den ærede Ordfører gjorde i Begyndelsen af sit Foredrag en Bemærkning ved Vædringsforslaget under Nr. 9, der sigtede til at fjerne den Uhydelighed, der fandtes i Vædringsforslaget, forsaavidt som Ordet „udlægges“ forekommer paa to Steder i det paagjældende Stykkes 2den Linie. Herefter er der ikke længere Tale om nogen Pleonasme; og Vædringsforslaget vil komme til Afstemning saaledes, som det foreligger, uden nogen Forandring.

Naar den ærede Ordfører ligeoverfor den 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Estrup) fremsatte den almindelige Bemærkning, at han egentlig havde kunnet gjøre Brug af sin parlamentariske Ret til at afvise den nævnte Landstingsmands specielle Erindringer, eftersom de ikke vare ledsagede af Vædringsforslag, saa vilde denne Bemærkning, hvis den var rigtig, tillige paa en Maade være en Anse-

over Formanden, forsaavidt som Formanden i saa Fald neppe burde have ladet det Foredrag, som vi hørte i Fredags, frit Væb. Men den Forudsætning, hvorfra den ærede Ordfører er gaaet ud, er end ikke i og for sig rigtig. Jeg skal ikke her indlade mig paa Hensigtsmæssigheden eller Ikke-Hensigtsmæssigheden af, om det nævnte ærede Medlem havde stillet Vædringsforslag til 2den Behandling; det vedkommer ikke mig. Men derimod maa jeg for det ærede Medlem og de øvrige ærede Medlemmer hævde, den Ret, som Forretningsordenen giver til ved en Sags 2den Behandling ogsaa ligeoverfor Paragrafer, hvortil der ikke foreligger Vædringsforslag, frit at gjøre sine Indvendinger gjældende, navnlig naar man, som netop her var Tilfældet, derpaa vil bygge en Paastand om Paragrafernes Forfæstelse.

Naar den ærede Ordfører i Dyrigt i stor Udførlighed behandlede retshistoriske Spørgsmaal, navnlig indenrigsministeriel og tidligere Rentekammerpraxis i Henseende til Gaardparcellers Fæstetligt, og hvad dermed staar i Forbindelse, saa har jeg ikke kunnet anse mig for berettiget til at lægge den ærede Ordfører Hindringer i Veien derfor, idet jeg erkjender, at Anledningen dertil var givet ved det Foredrag, som vi hørte i Fredags, og ved den Betydning, som tidligere Bemærkninger af den Art fik, jeg kan jo gjerne sige, ved den samme Sags Behandling i forrige Session. Smid- lertid kan jeg ikke negte, at jeg vilde finde det mindre heldigt, om man, hvor interessant en saadan Materie end kan være, her vilde fordybe sig yderligere deri, da det blot Theoretiske og Eterære ikke i vore Forhandlinger bør indtage Pladsen for det mere Praktiske. Om et Ministerium eller et tidligere Regjeringskollegium til en given Tid maatte have havt en rigtig eller feilagtig Opfattelse af Lovens Bestemmelser, vilde jo umuligt kunne binde Lovgivningsmagten i dens egne frie Handlinger,